

Projekt KDK "My všichni jsme Východočeši"

Eva Komínová

Nápad vymyslet pro děti zábavný projekt, v němž by mohly blíže poznat svůj region, není tak úplně nový. Před časem pořádaly knihovny na Severní Moravě v tomto duchu soutěž "Poznej svou rodnou hroudu". A protože dobré příklady táhnou, rozhodly jsme se i my, knihovnice z východních Čech, že vymyslíme pro děti něco podobného. Nový projekt se začal rodit poprvé na loňském předvánočním setkání východočeského Klubka v Hlinsku. Postupem času nabýval stále konkrétnější podoby dvoudenního setkání soutěžních skupinek v krásném okolí hradu Lichnice. Protože však nevyšla finanční podpora ze strany příslušných orgánů, původní vzletnou myšlenku nahradila skromnější jednodenní varianta.

Tíhu zodpovědnosti za zdárný průběh akce převzala díky vstřícnému postoji paní ředitelky Mgr. Milady Vackové svitavská knihovna. Dnem D se tak pro nás stal pátek 31. května 2009.

Horší den pro uskutečnění našeho projektu jsme si opravdu nemohly vybrat. Deštivé, studené a větrné počasí, tak netypické pro konec května, přesto neodradilo tři desítky soutěžících dětí a 17 knihovnic, které se z různých koutů východních Čech sjely do svitavské Fabriky. Kdo blíže zná tuto krásnou a moderní knihovnu, potvrdí, že svými rozlehlými prostory může dobře posloužit jako zázemí v případě "mokré" varianty projektu. A tak se také stalo. Protože lilo od samého rána, sešel se organizační štáb, aby urychleně vymyslel náhradní variantu. Bylo rozhodnuto, že stěžejní závod, který byl původně plánován v terénu za městem, se uskuteční v prostorách budovy s mírně pozměněnými pravidly. Dále už vše probíhalo podle předem pečlivě promyšleného a dlouho připravovaného plánu.

Dopoledne po příjezdu a prezenci měly děti příležitost blíže se poznat v seznamovacích hrách. Po obědě a kratším odpočinku přišel na řadu závod, v němž měly prokázat své znalosti týkající se našeho regionu. Byl to vlastně spíše takový anti-závod, protože vzhledem k tomu, že ve Fabrice v té době probíhal běžný provoz v knihovně i v jiných zařízeních, nebylo příliš žádoucí, aby se po chodbách proháněly skupinky rozjařených soutěžících. Děti se proto musely mít po celý den na pozoru: kdo bude přistižen při zbrklejším pohybu nebo bude nepřiměřeně hlučný, může dostat trestné body a pokazit si tak pořadí umístění v konečném součtu. Tuto podmínku všichni dodržovali opravdu přímo ukázkově. Rozhodujícím kritériem hodnocení byl čas strávený na jednotlivých kontrolních stanovištích. Těch bylo celkem osm, rozmístěných po chodbách tří pater budovy, a čekaly na nich knihovnice se záludnými otázkami. Děti musely všechna stanoviště najít a na každém z nich zodpovědět správně tři vylosované otázky z několika okruhů (historie, turistické zajímavosti, významné stavby, osobnosti i současnost měst a obcí našeho regionu).

Otázky vymýšlely knihovnice a děti se s nimi seznámily na webu svých knihoven nebo přímo v půjčovnách. Přibližně měsíc pak měly na to, vyhledat si správné odpovědi a na soutěž se připravit. V některých knihovnách dokonce proběhla i přípravná předkola (např. v Přelouči). Ukázalo se, že se děti na tuto "malou maturitu" přichystaly opravdu zodpovědně. Na startovních legitimacích se totiž neobjevily téměř žádné trestné body za nesprávně zodpovězenou nebo nezodpovězenou otázku, až to skoro budilo dojem, že všichni znají všechno. Nejpočetnější a nejrychlejší byla skupinka děvčat z Přelouče - Delfíni Jana a Iva Neubauerovy a Magda Trojanová.

Tím ale o celkovém vítězi ještě zdaleka nebylo rozhodnuto. Na soutěžící čekaly ještě další tři úkoly. Prvním z nich byla předem stanovená podmínka přijít v tričku s obrázkem nebo nápisem propagujícím

zúčastněnou knihovnu. Druhým úkolem bylo vymyslet a ztvárnit erb této knihovny a třetím: připravit si prezentaci na téma moje město - moje knihovna. Erby vymýšlely děti v časovém limitu samotného závodu. Kreslily, psaly, nalepovaly a vznikla opravdu půvabná a originální dílka, z nichž se velice těžko vybíralo to nejhezčí.

Následovala večeře v restauraci přímo v budově a po ní jsme byli pozváni na slavnostní Večer tance v podání tanečního oboru ZUŠ Svitavy, kterým vyvrcholil týden prezentace této školy ve Fabrici. Přemístili jsme se jen do velkého divadelního sálu tohoto víceúčelového zařízení, takže jsme vůbec nemuseli opouštět budovu, jenom jsme přecházeli z poschodí do poschodí.

Od osmé hodiny pak následovala další prezentace, tentokrát našich soutěžních družstev. V ní měly děti představit své město a knihovnu. Tohoto úkolu se zhostily různě. Někdo zvolil vyprávění na způsob infa pro turisty (Moravská Třebová, Rtně), jiný zpěv a rapování (Skuteč, Hlinsko), někdo dramatizaci pověsti či historické události (Přelouč, Hradec Králové), někdo nabízel typický produkt - perník (Pardubice), mnozí si připravili dokonce elektronickou prezentaci (Nová Paka, Chrudim, Svitavy). Co vystoupení, to originální nápad. A znovu bylo velmi těžké vybrat nejzdařilejší. Ale nejvíce hlasů získaly přece jen Pusinky za ztvárnění pověsti o tom, jak přeloučští měšťané tahali vola na věž.

Čas pokročil, takže nastala ta správná chvíle na noční hru Hledání štítů. Pro děti ji připravila svitavská knihovnice Mgr. Jindřiška Soudková. Podle fotografií s vyobrazením stavebních detailů měly děti vyhledávat příslušné budovy. I když situaci ztěžovalo sporé noční osvětlení náměstí a opět se rozpršelo, všechna družstva svůj úkol nakonec zvládla.

Mezitím se pilně počítalo, sčítalo a připravovaly se diplomy a ceny pro vítěze. Po návratu děti následovalo slavnostní vyhlášení výsledků celodenního soutěžního klání. Vítězný pohár nultého ročníku projektu "My všichni jsme Východočeši" si do Hradce Králové odvázejí Anna Dubnová a Gabriela a Lucie Hruškovy.

Nocovalo se v rozlehlých prostorách půjčovny, ale jak už to bývá při podobných setkáních, již během dne se vytvořily skupinky, které spojovaly vzájemné sympatie, a ty toho tak moc nenaspaly.

Následujícího dne na závěr setkání nás čekala ještě procházka městem s průvodcem i nezbytným deštěm, který ale zjevně už nikomu nevadil.

Co říci na konec? "Vše, co stojí za to, aby bylo vykonáno, stojí za to, aby bylo vykonáno dobře", pronesl moudrý Charles Dickens. Východočeským knihovnicím se, myslím, povedlo něco báječného. Dokázaly jsme podchytit zájem teenagerů z šestých až osmých tříd ZŠ, což v dnešní době není zas až tak jednoduché. Připravily jsme pro ně zábavný den a podle příznivých ohlasů z řad dětí jsme to vykonaly dobře. Nultý ročník "Východočechů" skončil, budeme se těšit na "Východočechy 2011"!